

[Poul Møller.]

folketinget. Det er den sag, der vedrører pastor Vedsted ovre fra Djursland. Man vil erindre, at pastor Vedsted ikke blev dømt for sine egne forhold. Der er ikke i sagen — jeg har gennemlæst sagens akter — nogen direkte kritik af hans adfærd under besættelsen, men han blev dømt for sine døtres forhold til tyske Wehrmachtsangehörige, som det hed. Han kunne simpelt hen ikke holde styr på sine døtre, men det er vel tvivlsomt, om det nogensinde kan blive i overensstemmelse med nordisk retsideal, at man straffer en mand, fordi han ikke har nogen autoritet og ikke kan holde styr på sine døtre. Derfor tror jeg, at alle i og for sig siden har erkendt, at den afgørelse, der blev truffet i denne sag, ikke kan være i overensstemmelse med formålet med den lov, der blev vedtaget i 1945. Det var ikke nogen ordinær ret, der traf denne afgørelse, det var en ekstraordinær domstol. Når næsten alle, man taler med, erkender, at her er et tilfælde, hvor man er gået meget langt med hensyn til retsudøvelsen — så langt, at det ikke rigtig længere er retsudøvelse — så mener jeg, at den højtærede kirkeminister, den højtærede justitsminister og den højtærede finansminister bør finde frem til en ordning, hvorved pastor Vedsted i hvert fald kan få tillagt hele den pension, som han, der allerede dengang var en ældre mand, kunne have gjort regning på.

Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen gjorde forleden dag fra denne talerstol nogle bemærkninger om finansudvalgets arbejdsform og tillægsbevillingslovens behandling her i tinget. Det ærede medlem meddelte, at man i det udvalg, som arbejder med disse ting, tænker sig en ordning, hvorved vi får forelagt flere tillægsbevillingslovsforslag, således at visse eller i hvert fald en stor del af tillægsbevillingerne kan vedtages her i salen, inden udgifterne reelt bliver afholdt af de pågældende ministerier. Jeg betragter dette som et afgørende fremskridt. Det vil væsentligt indskrænke området for finansudvalgets egentlige, selvstændige, reelle lovgivningsvirksomhed. Det vil indskrænke sagernes antal, men det vil naturligvis ikke, såvidt jeg har forstået, forrykke det principielle, at finansudvalget fortsat i en række tilfælde vil have den reelle lovgivningsmagt og ved sine beslut-

ninger rent faktisk binder dette høje ting til at vedtage tillægsbevillingslovsforslaget i den skikkelse, finansudvalget har givet det i kraft af sin bevillingsmyndighed.

Jeg vil betragte den eventuelle nyordning som et fremskridt, og jeg vil bede om, at sagen bliver fremskyndet, for når jeg ser på tingets arbejdsform, efter at vi har gennemført etkommerforfatningen, frygter jeg for, at vi er for tilbøjelige til at vende tilbage til den gamle gænge. Jeg erindrer det ærede medlem hr. Gustav Pedersens tale til os, da vi sluttede af med tokammerssystemet, og da vi startede i dette etkommer. Det ærede medlem talte da fra sin høje formandsplads til os, og ordene lød, at vi måtte passe på, at vi ikke kom ind i den gamle skure, men tog os sammen og prøvede på at lægge arbejdsforholdene ordentligt tilrette for etkammerssystemet. Jo længere vi bliver ved de gamle arbejdsformer, som i visse henseender var uheldige, des vanskeligere tror jeg det vil blive at få løst sagerne. Det ærede medlem hr. Thestrup kom ind på spørgsmålet i sin ordførertale her under finanslovdebatten; det ærede medlem sagde, at han egentlig mente, finansudvalget havde fundet en god arbejdsform, efter at man havde foretaget den lille revision, at dets aktstykker blev tilstillet pressen og stod til rådighed for samtlige folketingsmedlemmer.

Jeg tvivler naturligvis ikke på, at det høje finansudvalg har den bedste samvittighed i denne sag, jeg tvivler ikke på, at det arbejder med grundighed, påpasselighed, omhyggelighed overfor de enkelte bevillingsforslag, det skal tiltræde eller afvise. Men ud fra samme synspunkt og samme tillidsforudsætning kunne man forsåvidt på en række andre områder se bort fra grundlovens bud om tre offentlige behandlinger. Det er ikke tilfældigt, at vor grundlov, også vor nye forfatning, som vi vedtog med kendskab til finansudvalgets arbejdsform, fastholder, at en lov skal blive til gennem tre offentlige behandlinger i folketetinget, og det er heller ikke tilfældigt, at grundloven siger, at ingen udgift må afholdes uden hjemmel i en af folketetinget vedtaget finanslov, tillægsbevillingslov eller midlertidig bevillingslov. Man har vel tænkt sig, det normale skal være, at også bevillingsforslag skal drøftes i tinget gennem tre